

Скривена историја четрдесетог стиха — број шеснаест

Drugo teško — treći deo

Jeff Pippenger

2026-06-18

Džounsova logika

Џонсово расуђивање да се први анђео из Откривења четрнаест не може одвојити од наредна два анђела, потпуно је чврсто. Његово препознавање структурне повезаности та три анђела са анђелима труба апсолутно је непробојно. Његов нагласак је несумњиво био на три анђела из Откривења четрнаест, али логика за њихову примену као „нераздвајних“ подједнако је ваљана и за све анђеле који су им претходили.

Пошто је био усредсређен на три анђела из Откривења четрнаесте главе, није спровео сопствену логику до њеног крајњег закључка. На крају, логика коју је употребио да повеже пету, шесту и седму трубну невољу са три анђела из Откривења четрнаесте главе, такође је подразумевала да се низ труба прати све до првог од седам анђела са трубама.

И видех седам анђела који стајаху пред Богом; и њима се дадоше седам труба. ... И седам анђела који имаху седам труба припремише се да затрубе. Откривење 8:2, 6.

Низ анђела започиње са „седам“ анђела труба, а линија анђела у Откривењу почиње од прве трубе и простире се све до упозорења трећег анђела о жигу звери. Џонс је у праву што уочава разликовање између прве четири трубе и последње три трубе невоље, јер се та пророчка структура „четири и три“ налази и у црквама и у печатима. Утврђено на основу три сведока у књизи Откривења, то омогућава онима који изабере да виде да седам, као симбол, у себи садржи и четири као симбол и три као симбол.

Божанска повезаност

Оно што смо у скорије време уочавали јесте да су први и други анђео из Откривења четрнаест оснажени временским пророштвом о исламу, у оквиру првог и другог тешкоће, и да се оснажење трећег анђела извршава испуњењем треће тешкоће 11. септембра. Оно што Џонсово тумачење показује (иако он није изнео моју поенту) јесте да је сваки анђео, од првог анђела трубе из Откривења осам до трубе треће тешкоће из Откривења једанаест, нераскидиво повезан са три анђела из Откривења четрнаест. То су симболи унутар исте пророчке линије. Морају бити препознати као такви да би се разумеле различите улоге које сваки од тих анђела представља. Стога, као што седам црква, печата и труба представљају број седам, а такође и симбол четири и три унутар свеукупне симболике седам (црква, печата и труба), тако се и линија анђела, од првог од седам анђела труба па све до трећег анђела, мора посматрати као целина. То указује на линију од једанаест анђела.

Три анђела из Откривења четрнаесте главе представљају опоменску поруку милерита која је објављивала отпочињање суда, а потом опоменску поруку сто четрдесет и четири хиљаде, која објављује завршетак суда.

Седам труба представљају силе које је Бог промислитељски употребио да изврши суд над народима који су наметали обожавање сунца.

Прве четири трубе означавају постепену пропаст Западног Рима до 476. године.

Пети и шести означавају пропаст Источног Рима од 1449. до 1453. године.

Последње три трубе представљају ислам трију невоља.

Анђео из Откривења десете главе јесте Христос, који силази да оснажи покрет на почетку, и Он поново силази у Откривењу осамнаесте главе, да оснажи покрет на крају.

Седма труба је почела да се оглашава 22. октобра 1844. године при отварању суда, који је противобразни Дан помирења. Труба Јубилеја требало је да буде оглашена на Дан помирења. Стога се на суду оглашавају две трубе: труба Јубилеја и седма труба.

Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмога месеца; на Дан помирења нека се затруби труба по свој земљи вашој. И посветите педесету годину, и огласите слободу по свој земљи свим становницима њезиним: нека вам она буде јубилеј; и сваки нека се врати на своје имање, и сваки нека се врати својој породици. Нека вам та педесета година буде јубилеј: не сејте, нити жањите оно што само од себе нарасте у њој, нити берите грожђе с необрезане лозе своје. Левитска 25:9–11.

Контекст који поистовећује расејање Израела за „седам времена“, смештен у самом наредном поглављу Левитске књиге, изложен је у стиховима који воде ка упутству да се на Дан очишћења огласи јубиларна труба.

Говори синовима Израиљевим и кажи им: Кад дођете у земљу коју вам дајем, нека земља празнује суботу Господу. Шест година засејавај њиву своју, и шест година орезуј виноград свој, и сабирај род његов; а седме године нека буде земљи субота потпуног починка, субота Господу: немој засејавати њиву своју нити резивати виноград свој. Оно што само од себе израсте после жетве твоје немој жети, нити сабирај грожђе с необрађене лозе своје; јер је то година починка за земљу. И суботни род земље нека вам буде за храну: теби, и служи твојему, и слушкињи твојој, и најамнику твојему, и дошљаку твоме који борави с тобом, и стоци твојој, и зверима које су у земљи твојој — сав род њен нека буде за храну. И наброј себи седам субота година, седам пута по седам година; и време тих седам субота година нека ти буде четрдесет и девет година. Левитска 25:2–8.

Када је Милер у двадесет шестом поглављу препознао суд над Израиљем због нарушавања сабатног починка за земљу, применио је начело да један дан представља једну годину и открио да година има три стотине шездесет дана, те да је седам пута три стотине шездесет износило две хиљаде пет стотина двадесет година казне за кршење завета. То је била прва

пророчка истина коју је открио. Она је темељ истина које су сачињавале темељ што га је Христос поставио кроз Милерово дело. Јубиларна труба је објава избављења и слободе.

Седма труба јесте ислам трећег тешко.

Него у дане гласа седмога анђела, кад почне да труби, тајна Божја ће се свршити, као што је објавио својим слугама пророцима. Откривење 10:7.

Седма труба ислама јесте спољашња пророчка истина, а јубиларна труба унутрашња пророчка истина оправдања вером — избављења од греха, што је, према Сестри Вајт, трећи анђео у истини. У раздобљу када одјекује седма труба, тајна Христос у вама, нада славе, биће усавршена док Христос сједињује своје Божанство са човештвом сто четрдесет и четири хиљаде. Они који тада приме печат Божји објављиваће трубну вест опомене, представљену као треће тешко, а такође и опомену трећег анђела. Треће тешко оснажује вест трећег анђела када анђео, који није нико мањи до сам Исус Христос, силази са вешћу у својој руци.

Када препознамо да је временско пророчанство о првом и другом тешкоћу оснажило поруку првог анђела, и да пророчанство о трећем тешкоћу оснажује поруку трећег анђела, ми препознајемо трубе као „судове који су били изливени на Рим као одговор на наметање недеље.“ Ти промислитељски судови, нарочито последње три тешкоће труба, подударају се и иду упоредо са поруком упозорења о три анђела из Откривења четрнаесте главе. Две тешкоће и два анђела у милеритској историји, и трећа тешкоћа и трећи анђео у историји сто четрдесет и четири хиљаде. У почетној историји првог и другог анђела, порука о отварању суда била је оснажена испуњењем ислама прве и друге тешкоће. У завршној историји трећег анђела, порука која објављује затварање суда била је оснажена испуњењем ислама треће тешкоће.

Оснажење на почетку и на крају било је представљено анђелом из Откривења десете и осамнаесте главе, „који није био нико мањи од Исуса Христа“. Спољашња порука ислама и унутрашња порука суда јесу спољашња труба трећег аваја, а унутрашња порука суда јесте труба трећег анђела. Спољашња труба ислама јесте пророчанство о две хиљаде пет стотина и двадесет година, а унутрашња труба трећег анђела јесте две хиљаде и три стотине година. Обе су дошле и огласиле се при отварању суда над мртвима, и обе су поново дошле при отварању суда над живима.

Анђео из Откривења десет сишао је 11. августа 1840. године у испуњењу пророчанства о исламу, и тиме је тај анђео предобразио силазак анђела из Откривења осамнаест уз испуњење једног пророчанства о исламу. Божји суд над побуном недељног закона 321. године, а затим поново 538. године, представљен је првих шест труба, а Његов суд за ускоро долазећу побуну недељног закона представљен је седмом трубом, која је треће тешко и уједно трећи анђео. Порука упозорења о почетку суда 22. октобра 1844. године и порука упозорења о суду живима 11. септембра биле су обе оснажене од стране седмог анђела у низу који је изложио Џоунс. Шест анђела труба у осмој и деветој глави, затим у десетој глави силази анђео који није нико мањи до Исус Христос. Он је седми у низу анђела, за

којим у једанаестој глави следи треће тешко, што је седма труба која је почела да труби 1844. године, али је осма у низу анђела који воде ка деветом, десетом и једанаестом анђелу у Откривењу четрнаест.

Порука трећег анђела не може се издвојити из порука првог и другог анђела, али се исто тако не може одвојити ни од седам труба Божјег суда над отпадништвом. Прве четири трубе суда у осмом поглављу Откривења указују на постепену пропаст Западног Рима након Константиновог првог недељног закона из 321. године, а отпочеле су његовом поделом царства на исток и запад 330. године.

„Када наш народ, у својим законодавним већима, буде донео законе да веже савест људи у погледу њихових верских права, намећући светковање недеље и примењујући угњетачку силу против оних који држе суботу седмога дана, Закон Божји ће, за све практичне сврхе, бити укинут у нашој земљи; а за националним отпадом уследиће национална пропаст.“ *Review and Herald*, 18. децембар 1888.

Начело националног отпадништва које доноси националну пропаст дошло је на Константинов народ почевши с прве четири трубе, које су до 476. године привеле Западни Рим његовом крају. Источни Рим дошао је своме крају 1453. године, премда је пророчки изгубио свој национални суверенитет 27. јула 1449. За разлику од Вавилона, који је био оборен у једној ноћи, Рим, и западни и источни, био је доведен до свога краја поступно. Пропаст Западног Рима под прве четири трубе до 476. године представља пропаст Сједињених Држава под четири трубе, што на једном нивоу представља четири генерације Сједињених Држава које почињу 1798. године и завршавају се недељним законом. Те четири генерације стоје у паралели са четири генерације адвентизма, које стоје у паралели с прве четири цркве из Откривења 2, и са четири све теже гадости из осме главе Језекиља и са четири таласа скакаваца у књизи пророка Јоила.

Јер овако говори Господ Бог: колико више када пошаљем на Јерусалим своја четири љута суда — мач, и глад, и љуту звер, и помор — да из њега истребим и човека и животињу? Језекиљ 14:21.

Пета и шеста труба обориле су Источни Рим, а Источни Рим, у пророчком односу према Западном Риму, представља државу. Западни Рим представља цркву. Западни Рим такође представља Сједињене Државе, које су прве освојене, као што је био и Западни Рим.

„Када се Америка, земља верске слободе, уједини с папством у принуђивању савести и приморавању људи да поштују лажну суботу, народи сваке земље на земаљској кугли биће наведени да следе њен пример.“ *Testimonies*, том 6, 18.

Прве четири трубе представљају четири нараштаја америчке историје, и када Сједињене Државе падну, славна земља из четрдесет првог стиха једанаесте главе Данила управо је пала, а следећа препрека је Египат, символ осталих народа света. Уједињене нације, које су десет царева, тада се саглашавају да предају своје седмо царство папству, за „кратко време — један час“, у Откривењу седамнаест. То се збива на Иродовом рођенданском пиру, када он обећава половину свога царства. На Иродовом рођенданском пиру, у том часу појављује

се рукопис на кречу зидова, и Валтазар бива погубљен. Тај час настаје при недељном закону и траје до завршетка људског времена милости. Седмо царство бива освојено, као што је предсказано разорењем зидина Цариграда, које су пале 1453. године. Од недељног закона у Сједињеним Државама, као што је предсказано 1449. годином, до пада Цариграда 1453. године, има четири симболичке године. Папство је задобило своју смртоносну рану 1798. године.

У једанаестом поглављу Данила, у четрдесетом стиху, папство је пало 1798. године, у време краја. Затим је цар југа пао 1989. године, у време краја. Сједињене Америчке Државе падају у четрдесет првом стиху, а Египат пада у четрдесет другом стиху, а папство долази до свог другог и коначног пада у четрдесет петом стиху.

„Из успона и пада народа, као што је јасно изложено у књигама Данила и Откривења, треба да научимо колико је безвредна пука спољашња и световна слава. Вавилон, са свом својом моћи и величанством, какво наш свет од тада више никада није видео, — моћи и величанством које су људима онога доба изгледале тако постојане и трајне, — како је потпуно ишчезао! Као „цвет травни“, пропао је. Јаков 1:10. Тако је пропало Мидо-Персијско царство, и царства Грчке и Рима. И тако пропада све што нема Бога за свој темељ. Само оно што је везано за Његову намеру и што изражава Његов карактер може опстати. Његова начела су једино постојане ствари које наш свет познаје.“
Пророци и цареви, 548.

Пад Сједињених Држава (лажног пророка) у четрдесет и првом стиху предочен је 1449. годином, а пад Египта (аждаје) у четрдесет и другом стиху предочен је 1453. годином, док папство (звер) долази своме крају, и нико му не помаже, као што је предочено 1798. годином. Лажни пророк и аждаја бивају оборени силама трубе, а звер бива оборена силом аждаје.

Број четири је симбол распада једног царства. Александрово царство се распало на четири царства, и Египат је потонуо у Црвеном мору у четвртом нараштају, а Израил се клања сунцу у четвртој гадости из осме главе Језекиљеве. Четири нараштаја протестантизма и републиканаца у звери из земље започели су 1798. године и окончавају се ускоро долазећим недељним законом за оба рога. Језекиљева четири тешка суда над Јерусалимом приказују четири суда над Сједињеним Америчким Државама, а та четири суда над шестим царством библијског пророштва представљају четири године од 1449. до 1453, када се седмо царство библијског пророштва саглашава да да половину свога царства папству у односу цркве и државе над којим царује блудница из Тира.

Четири године од 1449. до 1453. представљају пропаст седмог царства при недељном закону, а такође представљају и раздобље пропасти осмог царства од недељног закона до завршетка времена милости. Освајање Египта, који је свет, а такође и аждаја која је дата папству, фрактал је на почетку раздобља симболизованог четирима годинама од 1449. до 1453. Ово указује на пад Цариграда при недељном закону, а затим поново када Михаило устане. Када Михаило устане, четири анђела су, према надахнућу, у потпуности пуштена.

„Видела сам да ће четири анђела задржавати четири ветра док Исусово дело не буде довршено у светињи, а потом ће доћи седам последњих зала.” Early Writings, 36.

Четири поделе Александровог царства, четири трубе над Западним Римом, четири ветра пуштена на Источни Рим, четири тешка суда над Јерусалимом, четири ветра пуштена када папство дође своје крају и не буде никога да му помогне. Са овим пророчким симболима изложеним, размотрићемо друго тешко зло у контексту његове примене на ускоро долазећи закон о недељи.

Фирентински сабор

Године 1439, на Фирентинском сабору (који се назива и Фирентинска унија), представници Источне православне цркве (предвођени византијским царем Јованом VIII Палеологом и цариградским патријархом) потписали су формални декрет о унији са Римокатоличком црквом. Сагласили су се да признају папу римског као поглавара (врховни ауторитет) целокупне Цркве.

Јер је муж глава жени, као што је и Христос глава Цркви; и Он је Спаситељ тела.
Ефесцима 5:23.

Никејски Символ вере

Цар и патријарх прихватили су „Filioque клаузулу“ у Никејском Символу вере, која је представљала додатак Никејском Символу вере, тврдећи да Дух Свети исходи од Оца и Сина. Никејски Символ вере једно је од најважнијих и најшире употребљаваних исповедања у историји католичке вере. Никејски Символ вере је формални сажетак основних католичких веровања. Првобитно је био састављен ради одбране истине о томе ко је Исус Христос. Године 325. настала је велика расправа јер је један свештеник по имену Арије учио да је Исуса створио Бог Отац и да Он није у потпуности Бог.

Цар Константин је сазвао Први никејски сабор да реши то питање. Сабор је снажно потврдио да је Исус у потпуности Бог, „једносуштан“ Оцу. Символ вере је касније проширен на Цариградском сабору 381. године. На овом месту треба запазити да је Никејски символ вере установљен у историји првог Константина, и да ће он бити питање за последњег Константина, који је био Константин једанаести, последњи цар источног Византијског царства. Константин Велики, који је био први, изнова се износи као предмет у библијском пророчанству. Он је владар на почетку царства истока и стога представља праслику владара на завршетку царства истока. Чињеница да је Никејски символ вере чинилац и у почетној и у завршној историји мора бити запажена од стране студента пророчанства, ако разуме начело алфе и омеге.

Године 381. Никејски Символ вере је допуњен учењем о Чистицишту, учењем о Евхаристији, уз прихватање употребе бесквасног хлеба за Евхаристију, што је била латинска пракса. Символ вере из 381. године такође је прихватио католичко разумевање првородног греха и загробног живота. Завршавао се овом кључном реченицом: „Такође одређујемо да

света апостолска столица и римски понтифекс држе првенство над целим светом и да је он истински намесник Христов.“

На Сабору у Фиренци потписана је још једна ажурирана верзија 6. јула 1439. године, 14 година пре него што је Цариград пао под Османске Турке 1453. године. Унија је потписана под снажним политичким притиском. Византијско царство је очајнички тражило војну помоћ са Запада против Османлија који су напредовали. Када су се грчки делегати вратили кући, споразум је био снажно одбачен од стране већине свештенства, монаха и обичног народа на Истоку. Већина епископа који су га потписали касније је повукла своју подршку. Унија никада није била у потпуности спроведена и наредних година ју је Источна православна црква званично одбацила. До времена пада Цариграда 1453. године, унија је већ била фактички пропала. Историчари је често описују као политичку унију која је доживела неуспех услед дубоког богословског, културног и народног отпора.

На Првом никејском сабору 325. године усвојен је Никејски Символ вере. То је означено пет година пре 330. године, када се навршило 360 година из Данила једанаест, стих двадесет четврти, представљених као „време“.

Он ће ући мирно чак и у најплоднија места покрајине; и учиниће оно што нису чинили његови оци, нити оци његових отаца; разасуће међу њима плен, и грабеж, и богатство; да, и смишљаће своје намере против утврђења, али само за време. Данило 11:24.

Године 31. пре Христа и 330. обе означавају „одређено време“ из двадесет седмог и двадесет деветог стиха једанаестог поглавља Данила.

И срца оба ова цара биће наклоњена злу, и за једним столом говориће лажи; али неће успети, јер ће крај доћи у одређено време. ... У одређено време вратиће се и поћи према југу; али неће бити као пређашње, ни као потоње. Данило 11:27, 29.

Почетак (330) и завршетак (1449–1453) пророчке линије источног Рима представљени су првим и последњим царем Константином. Алфа и омега пророчке линије источног Рима, названог Византијско царство, повезани су са завршетком триста шездесет година царског Рима, који је врховно владао од битке код Акција 31. године пре Христа до 330. године, а затим даље до 1453. године. Пре битке код Акција 31. године пре Христа, Марко Антоније и Август Цезар говорили су лажи за једним столом, што није успело. Пре 330. године, 325. године, усвојен је Никејски символ вере. Пре 1453. године усвојена је ажурирана верзија тог истог Никејског символа вере. Пре 31. године пре Христа двојица политичких личности говорила су лажи за једним столом. Године 325. духовне лажи биле су изговорене за једним столом. Та два сведока идентификују политичке и духовне лажи које су усвојене 1439. године на Фирентинском сабору. Та ажурирана верзија Никејског символа вере називала се Декрет о унији.

Прва прекретница лажи за једним столом наступила је пре 31. године пре н. е., и била је између две политичке фракције паганског Рима. Време одређено за те лажи било је 31. године пре н. е., и састојало се од Августа, симбола Рима, насупрот конфедерацији

мушкарца и жене који су представљали Египат. Други скуп лажи био је 325. године, а одређено време било је 330. године. Трећи скуп лажи био је 1439. године, а одређено време било је 1449–1453. Они за столом 1439. године представљали су западни и источни Рим, при чему је источни Рим тежио политичком циљу, пристајањем на верски аргумент. 31. година пре н. е., затим 330, а потом 1453. представљају троструку примену линије Рима.

Политичка претња савеза Марка Антонија и Клеопатре представљала је праслику духовне претње аријанске јереси 325. године, која је заузврат представљала праслику политичке и верске претње исламских Турака 1439. године.

Доктрине Никејског Символа вере су лажи и у њима нема истине. Документ потписан 6. јула 1439. године, на Фирентинском сабору, назван је Декрет о унији и представљао је исте те лажи, и још више од тога. Када су се изасланици 1439. године вратили у Цариград, дочекани су са гневом и оптужбама за издају. Кружила је изрека: „Боље турски турбан него папска митра.“

Унија је била потписана углавном зато што је византијском цару очајнички била потребна западна војна помоћ против Османлија. Када је постало јасно да стиже врло мало војне помоћи (или да је уопште неће бити), подршка унији је ишчезла. У годинама 1450–1451, неколико источних синода одбацило је унију, а након пада Цариграда 1453. године, унија је у потпуности напуштена. Источна православна црква коначни исход Фирентинског декрета о унији сматра неуспелим и одбаченим сабором. Она га не признаје као ваљан. Римокатоличка црква га, међутим, и даље сматра ваљаним васељенским сабором.

Постављамо логички оквир да бисмо разумели како се пророчке одлике другог јао понављају у историји трећег јао. Пророчанство од сто педесет година о првом јао започело је 27. јула 1299. и завршило се 27. јула 1449.

1449

Konstantin XI Paleolog rođen je 1404. godine i vladao je od januara 1449. do 29. maja 1453. Bio je poslednji car Istočnog rimskog (Vizantijskog) carstva, koje je trajalo više od 1.100 godina. Hrabro je predvodio odbranu Konstantinopolja tokom osmanske opsade 1453. godine sa svega oko 7.000 do 8.000 branilaca nasuprot vojsci Mehmeda II od više od 80.000 ljudi. Poginuo je boreći se na gradskim zidinama 29. maja 1453. godine, kada je Konstantinopolj konačno pao. Njegovo telo nikada nije bilo sa sigurnošću identifikovano. Njegova smrt označila je kraj Rimskog carstva (poslednjeg neposrednog nastavka carstva koje je osnovao Avgust 27. godine pre Hrista).

У грчкој историји и православном предању памти се као херојска личност — у предању често називан „Мермерни цар“ (веровање да ће се једнога дана вратити да спасе Цариград).

Јован VIII Палеолог (1392–1448) био је претпоследњи византијски цар, који је владао од 1425. до 1448. године. Био је најстарији син цара Манојла II Палеолога и старији брат Константина XI. Јован VIII је већи део своје владавине провео очајнички настојећи да спасе умируће Византијско царство од Османлија. Године 1439. лично је отпутовао у Италију и

председавао Фирентинском сабору, где су се он и источно-православна делегација привремено сагласили да се поново уједине са Римокатоличком црквом и прихвате папу као поглавара Цркве. И Константин Велики је такође председавао Никејском сабору. Јован VIII се надао да ће ово сједињење са папством донети војну помоћ Запада против Турака, али је та унија у Цариграду била дубоко непопуларна и на крају је пропала. Јован VIII је умро 1448. године (природном смрћу), само пет година пре него што је Цариград пао 1453. године. Његов брат Константин XI потом је постао цар и погинуо бранећи град.

Када је Јован VIII умро 1448. године, његов брат Константин XI био је изабран за наследника. До 1448. године Византијско царство било је сићушна вазална држава, а Османлије су имале значајан утицај на то ко ће седети на престолу у Цариграду. Дана 27. јула 1449. године догодио се веома значајан политички догађај у последњим годинама Византијског царства. Византијски цар Јован VIII Палеолог умро је раније, 1448. године. Његов брат, Константин XI Палеолог (последњи цар), био је проглашен за цара у Цариграду. Међутим, пре него што је Константин XI званично ступио на престо, послао је изасланике османском султану (Мурату II) и затражио дозволу да влада. Султан је дао ту дозволу, и тек тада је Константин XI свечано крунисан и признат за цара. Овај чин био је сматран добровољном предајом византијске независности. По први пут један византијски цар отворено је признао да влада само по допуштењу османских Турака. Само четири године касније, 1453. године, Цариград је пао под власт Османлија.

Триста деведесет и једна година и петнаест дана после 27. јула 1449, 11. августа 1840, Турци су затражили заштиту од Египта потчињавајући се четирима великим европским силама, испуњавајући тако пророчанство о часу, дану, месецу и години. Сада смо поставили логику за примену првог и другог тешкоће при ускоро долазећем недељном закону. Петар као симбол сто четрдесет и четири хиљаде представља покрет трећег анђела, а Вилијам Милер представља покрет у првом и другом анђелу. Оба покрета су повезана са „кључевима“.

И кључ дома Давидовог метнућу на његово раме; те ће он отворати, и нико неће затворити; и затвараће, и нико неће отворити. Исаија 22:22.

А и Ја теби кажем: ти си Петар, и на овом камену сазидаћу Цркву Своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што год свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:18, 19.

Битци о Ниниви приступићемо у следећем чланку као „кључу“ који не само да отвара бездани јам, него и као пророчком кључу који доводи у савршен поредак целокупно сведочанство једанаестог поглавља Данила. У Милеровом сну, „кључ“ причвршћен за ковчежић био је Милеров метод проучавања Библије. Доказивање текстовима историје милерита, сједињено с начелом „ред по ред“ у историји трећег анђела, јесте кључ који допушта да кључ деветог поглавља Откривења откључа и доведе у поредак скривену историју спољашње поруке четрдесетог стиха.

Наставићемо наша разматрања у следећем чланку.

„Пророку су точак унутар точка и појаве живих створења повезаних с њима све изгледали замршено и необјашњиво. Али се међу точковима види рука Бескрајне Мудрости, и савршени поредак је исход њеног дела. Сваки точак делује у савршеној сагласности са сваким другим.“ Testimonies to Ministers, 214.